

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У.15102/17
03.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући по тужби тужилаца А.А. из ..., ... и Б.Б. из ..., ..., које заступа Никола Тодоровски, адвокат из Београда, Ситничка 23, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, број 46-00-00568/2016-13 од 24.07.2017. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, Вожда Карађорђа 16, у предмету враћања одузете имовине и обештећења, након одржане усмене јавне расправе 27.04.2018. године, у нејавној седници већа, одржаној 03.05.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручна јединица Ниш, број 46-010304/2012 од 09.02.2016. године, којим се, тачком 1. диспозитива, усваја захтев тужилаца и утврђује њихово право својине, као законских наследника бившег власника, са обимом удела од по 1/4 идеалног дела и то: на једном пословном простору који се налази у левом делу приземља зграде број 6 и на два пословна простора који се налазе у левом и десном делу приземља породичне стамбене зграде број 5, на катастарској парцели број ..., уписаних у листу непокретности

број ... у КО ..., као и на градском грађевинском земљишту, на катастарској парцели број ..., уписаној у истом листу непокретности, у површини која је у сразмери са површином враћених пословних простора у односу на укупну површину објеката, који се налазе на наведеној парцели, а која имовина је национализована решењем Комисије за национализацију при НОО Ниш, I бр. .../2-59 од 31.03.1960. године, од ранијег власника В.В. из... са 1/2 идеалног дела. Осталим тачкама диспозитива првостепеног решења одлучено је да се непокретности из тачке 1. враћају у државину овде тужиоцима, по правноснажности решења, да ће по правноснажности решења Служба за катастар непокретности Ниш на име тужилаца извршити упис посебних делова зграде, наведених у тачки 1., када се за то стекну законом прописани услови, да је враћена имовина у слободном промету, а да Република Србија, односно јединица локалне самоуправе, има право прече куповине приликом њеног првог отуђења и да ће се о преосталом делу захтева одлучити накнадно, када се за то стекну законом прописани услови.

Тужбом, поднетом дана 06.10.2017. године, тужиоци оспоравају решење туженог органа наводећи да немају примедби на утврђено право на натуралну реституцију, у складу са одредбама Закона о враћању имовине и обештећењу, али да је првостепени орган непотпуно и погрешно утврдио чињенично стање у погледу правног континуитета и уписаних права носилаца права својине и права коришћења на предметној непокретности од национализације до данас, када се право на реституцију утврђује тужиоцима. Наводе да је првостепени орган пропустио да оцени све писмене доказе које су тужиоци приложили и да је пропустио да правилно и потпуно утврди одлучне чињенице у предметној управној ствари, што је резултирало погрешном применом материјалног права, погрешним закључивањем првостепеног органа, које је у супротности релевантном чињеничном стању предметне управне ствари. С тим у вези, позивају се, хронолошки, на решење о национализацији, I. број .../2-59 од 31.03.1960. године, затим на решење Комисије за национализацију при НОО Среза Ниш, број .../60 од 20.03.1961. године, као и на два уверења РГЗ СКН Ниш, једно од 07.03.2014. године, а друго 06.04.2015. године. Наводе, даље, да су, између осталих доказа, дана 08.06.2015. године првостепеном органу доставили и решење о физичкој деоби, 1Р. .../98 од 17.06.1998. године, којим је извршена физичка деоба заједничке имовине-зграде у ..., ..., којом је противпредлагачу Граду Нишу припао део зграде који се састоји од следећих просторија: продавница од 28,92 м², магацин од 12,52 м², продавница од 30,59 м², магацин од 19,20 м² и продавница од 58,89 м². На овај начин, идеални сувласнички удео Републике Србије, који је користио Град Ниш, утврђен је као реални део објекта садржан у наведеним просторијама и извршено је развргнуће имовинске заједнице. Указују да је првостепени орган пропустио да изведе и цени овај писмени доказ, као и да је пропустио да утврди земљишно-књижно стање уписа предметне непокретности у време формирања катастра непокретности 2011. године, те да је очигледно да се стање уписа, након извршене физичке деобе објекта, не слаже са припадајућим делом тужилаца. Сматрају да је тужени орган у оцени жалбених навода тужилаца, којима су они указивали на наведено, погрешно закључио да ти наводи нису од утицаја на законитост оспореног решења, као ни други жалбени наводи, због чега је дошло до погрешног закључивања управних органа у погледу удела који се враћају у својину тужиоцима. Предлажу да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање, те да обавезе

туженог да им надокнади трошкове управног спора, као и трошкове другостепеног управног поступка, према приказаном трошковнику.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета ове управне ствари и одговор на тужбу, у коме наводи да остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да Суд одбије тужбу.

Заинтересовано лице није дало одговор на тужбу, која је дана 26.03.2018. године достављена Државном правобранилаштву, Одељење у Нишу, његовом законском заступнику.

Управни суд је, у одсуству уредно позваног туженог органа и у одсуству уредно позвано заинтересованог лица, одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), на којој је пуномоћник тужилаца навео да остаје у свему при наводима тужбе, а на питање Суда са којих разлога тужиоци оспоравају чињенично стање поводом њихових удела на враћеним непокретностима, тужилац А.А. је навео да је њихов отац В.В. био сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ предметне непокретности а да је другу половину поседовао његов кум Г.Г.. Навео је да су, пре национализације, њих двојица извршила физичку деобу предметне непокретности, којом је оцу тужилаца је припао пословни део, док је сувласник Г.Г. добио стамбени део, који су његови правни следбеници отуђили, а да је првостепени орган пропустио да утврди чињенично стање у погледу оваквих имовинских односа и да наследницима ранијег власника, овде тужиоцима, врати у поступку реституције рални део, онај који је и национализован од сада покојног В.В., а не идеални део. Такође, навео је да тужиоци не поседују документ који доказује да је пре национализације извршена физичка деоба ранијих сувласника предметне непокретности. Пуномоћник тужилаца је тражио трошкове управног спора, за судске таксе износ по одмерању Суда, за састав тужбе износ од 45.000,00 динара с обзиром на број заступаних лица и за приступ Суду на усмену јавну расправу износ од 56.250,00 динара.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа, речи странака и доказа изведених на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао:

тужба је неоснована.

По оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, са разлога изнетих у образложењу оспореног решења, које, као на закону засноване, у свему прихвата и овај Суд.

Из списка предмета и разлога изнетих у образложењу оспореног решења произлази да је на основу изведених доказа у спроведеном поступку, као неспорно, утврђено да је катастарска парцела број ... уписана у Листу непокретности број ... КО ... као градско грађевинско земљиште у јавној својини,

корисник Град Ниш, да су на наведеној парцели уписане: зграда број 5, површине 174 м² и зграда број 6, површине 130 м², као државна својина, корисник Град Ниш, преузимањем података из земљишне књиге, да наведеном броју катастарске парцеле одговара број парцеле из старог премера – ... КО ..., као и да су наведене непокретности национализоване од ранијих сопственика В.В. из ... и Г.Г. из ... са по 1/2 идеалних удела, решењем Комисије за национализацију при НОО Ниш, I бр. .../2-59 од 31.03.1960. године. Такође, у поступку је прибављено изјашњење Републичког јавног правобранилаштва, број Рес.-.../13 од 31.07.2014. године, према коме је оно сагласно да се подносиоцима захтева, овде тужиоцима, врати предмета непокретност у натуралном облику, као и изјашњење Градског јавног правобранилаштва Града Ниша, број Рре. .../13 од 20.01.2013. године, према коме је оно, такође, сагласно да се подносиоцима захтева, овде тужиоцима, врати предмета непокретност у натуралном облику. Увиђајем на лицу места, који је обављен дана 28.09.2015. године, у присуству тужилаца, службеног лица задуженог за пословни простор Града Ниша, Управе за имовину и инспекцијске послове и геометра запосленог у тој Управи, утврђено је да предметни пословни простори нису мењали габарите, да први пословни простор површине 58,3 м² по основу закупа користи политичка странка СДП, да други пословни простор површине 40 м² по основу уговора о коришћењу користи Управа за комуналне делатности и да трећи пословни простор површине 51 м² није издат у закуп и да је испражњен од лица и ствари. На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени орган је донео делимично решење, број 46-010304/2012 од 09.02.2016. године, којим се тужиоцима, као законским наследницима бившег власника, утврђује право својине на предметним пословним просторима са обимом удела од по 1/4 идеалног дела, као и на градском грађевинском земљишту, на катастарској парцели број..., у површини која је у сразмери са површином враћених пословних простора у односу на укупну површину објеката који се налазе на наведеној парцели. Одлучујући о жалби тужилаца, изјављеној против наведеног првостепеног решења, донео оспорено решење, којим је жалбу одбио, применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 8. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", број 72/11), прописано је да се одузета имовина враћа бившем власнику у својину и државину, а ако то према овом закону није могуће, бивши власник има право на обештећење.

Одредбом члана 15. став 1. истог Закона, прописано је да се овим законом враћају непокретне и покретне ствари у јавној својини Републике Србије, аутономне покрајине односно јединице локалне самоуправе, у државној, друштвеној и задружној својини, осим ствари у својини задругара и друштвеној и задружној својини које је ималац стекао уз накнаду, док је ставом 2. истог члана, прописано да су предмет враћања подржављене непокретности: грађевинско земљиште, пољопривредно земљиште, шуме и шумско земљиште, стамбене и пословне зграде, станови и пословне просторије и други објекти који постоје на дан ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 16. став 1. истог Закона, прописано је да се заједничке одредбе о враћању непокретности примењују увек када се овим законом не уређује

друкчије за поједину врсту непокретности, а ставом 2. истог члана, прописано је да је обвезник враћања дужан да, у складу са овим законом, бившем власнику врати право својине и државину на одузетој непокретности, осим ако објекат није увећан у смислу члана 17. овог закона.

Одредбом члана 17. став 1. наведеног закона, прописано је да се објекат, у смислу овог закона, сматра увећаним уколико је дограђен или надзидан у складу са законом, чиме је увећана бруто површина. Извођење грађевинских радова унутар постојећег габарита и волумена не сматра се увећањем објекта у смислу овог закона.

Према одредби члана 18. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, не враћа се право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају следећу намену, односно статус: непокретности које су по Уставу и закону искључиво у јавној својини (тачка 1.), непокретности које служе за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа, као јавних служби, основаних од стране носилаца јавне својине, а чијим би враћањем био битно ометен рад и функционисање тих служби (тачка 3.) и Дворски комплекс на Дедињу, чији се статус уређује посебним законом, као и друга непокретна културна добра од изузетног значаја у државној својини (тачка 8.).

Код оваквог чињеничног и правог стања ствари, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца и да је правилан закључак туженог органа да је делимичним решењем првостепеног органа правилно усвојен захтев и законским наследницима бившег власника, овде тужиоцима, враћена имовина, утврђено право својине и враћена у државину предметна национализована непокретна имовина. По оцени Управног суда, правило су тужиоцима враћене у својину и државину предметне непокретности у натуралном облику у идеалним уделитема од по 1/4, као законским наследницима ранијег власника В.В., који је на њима пре национализације био уписан са идеалним уделом од 1/2, чиме је извршен повраћај имовине у истом уделу у коме је одузета. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспорено решење туженог органа је правилно и законито, а за своју одлуку тужени орган је дао јасне и аргументоване правне разлоге, које као правилне и на закону засноване прихвата и овај Суд.

Суд је ценио и остале наводе тужбе за које је, са изнетих разлога, нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право, при чему су исти наводи већ били истицани у жалби и као такви били предмет правилне оцене туженог органа, због чега нису посебно образлагани овом пресудом.

По оцени Суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужилаца, па је Суд, на основу члана 40. став 2. и члана 46. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као ставу I диспозитива.

Будући да је тужба тужилаца одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио њихов захтев за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучујући као ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.05.2018. године, II-4 У.15102/17

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДК/АМ